

uværdig til at føre Skib. Straffen er altsaa meget alvorlig, hvad den ogsaa bør være for det omhandlede Forhold; den maa vel siges nogenlunde at være til den i Frdn. 1870 § 7 bestemte, men det er ikke anset rigtigt, saaledes som det er slet, at betegne den som Straf for Bedrageri, idet Forbrydelsen kan have, og i Almindelighed vil have, en anden Karakter end Bedrageri. Det turde formentlig være overflødig at bemærke, at om der end tales om „falsk“ Journalføring eller „Forsalfstning“ af Skibsdagbogen, falder denne Forbrydelse, der jo ikke forudsætter Understriven af Andenmands Navn eller Forandring i et af Andenmand underskrevet Dokument, dog ingenlunde ind under det almindelige Begreb om Dokumentfalsk eller under de desangaaende i Straffelovens §§ 268—275 givne Bestemmelser. Noget andet er det naturligtvis, at falsk Journalføring kan finde Sted i forskelligt forbryderisk, maaste ogsaa egentlig bedragerisk, Djemed; forsaavidt en større Forbrydelse tilsigtes, maa Straffen derfor ogsaa kunne blive større, hvad der haves for Dje ved det i § 287, 2det Stykke, tagne Forbehold: „forsaavidt ikke større Straf maatte være forsholdt“. At forsættelig Tilintetgørelse, Understikning eller Uæseliggørelse af Skibsdagbogen maa stilles i Klasse med Forsalfstning, fortaar sig af sig selv, og det behøver næppe at bemærkes, at det samme gælder en Radering, der er slet i den Hensigt at forvanske Indholdet, medens en Radering uden saadan lovstridig Hensigt hører med til de Urdener, hvorfor Paragraffens 1ste Stykke sætter Bødestraf; jfr. § 36, 2det Stykke. — Ved § 288 er intet at bemærke. — Det første Stykke i § 289 svarer ganske til den nugældende § 11 i Loven af 1866. I Forbindelse med Straffebestemmelsen for Skipperens Misbrug af sin Myndighed m. v. sættes der i 2det Stykke af § 289 Bødestraf for at forholde Mandstabet dets Lovlige Koft saavel som for overhovedet at behandle det utilbørligt, navnlig med unødigt Haardhed, selv hvor der ikke just kan siges at foreligge en Overskridelse eller Misbrug af Skipperens Myndighed.

Af de følgende 6 Paragraffer er § 294, om Straffen for i Tilfælde af Sammenstød at undlade at yde den Hjælp m. v., som § 223 foreskriver, svarende til Straffebestemmelsen i Lov af 23de Marts 1888 om Forholdsregler for at undgaa Raatejling m. m. Til de andre Paragraffer findes ikke tilsvarende Bestemmelser i den nugældende Ret, men de Forhold, som omtales i §§ 292 og 293, ere allerede for flere Aar siden bleve særligt fremdragne af den i Aaret 1876 nedsatte Kommission, hvis Betænkning ligger til

Grund for de Forslag til Straffebestemmelser i den Retning, der indeholdtes i de Lovforslag om Forholdsregler imod Brugen af usødhgige Skibe og om Undersøgelse af Ulykkestilfælde paa Søen, som i sin Tid forelagdes Rigsdagen, første Gang i 1880. Den almindelige Straffelov af 1866 sætter vel i §§ 286 og 289 Straf for den, der forvolder Skibbrud eller anden Søfæde under saadanne Omstændigheder, at Menneskers Liv derved udsættes for aabenbar Fare; men disse Bestemmelser ere ganske utilstrækkelige til at ramme det, man har havt for Dje. § 286, der handler om forsættelig Bevirkning af Skibbrud m. v., kommer selvfølgelig ogsaa til Anvendelse, hvor Skipperen med Vilje sætter sit Skib til m. v., men dette er jo ikke Forudsætningen for Bestemmelserne i Lovforslagets §§ 292 og 293. Og vel omhandler Straffelovens § 289 ogsaa det Tilfælde, at nogen ved Uagtsomhed forvolder Skibbrud eller anden livsfarlig Søfæde, men hvad der kræves til, er Bestemmelser som de i Lovforslaget § 292 og 293 indeholdte, der dels sætte Straf for den i § 292 omhandlede uforsvarlige Uagtsomhed og Uforsigtighed at gaa til Søs med et usødhgigt eller utilbørlig udrustet Skib, selv om der ikke maatte ske nogen Ulykke, hvad der er Betingelsen for Anvendelsen af Straffelovens § 289, dels særligt for Skipperens og øvrige Skibsmandskabs Bedkommende, jfr. § 306, stemple det som en strafbar Uagtsomhed, naar en Søulykke foranlediges ved slet Sømandskab, Drukkenskab eller anden Bliktforsømmelse. Dertil maa føjes, at ifølge det sidste Stykke i § 292 komme de i de foregaaende Stykker af Paragraffen fastsatte Straffe for at gaa ud med et usødhgigt Skib, hvorved Menneskeliv udsættes for aabenbar Fare, eller for iøvrigt at tilfidesætte de med Hensyn til et Skibs forvarlige Udrustning m. m. i § 26 foreskrevne Regler, ogsaa til Anvendelse paa Redere eller andre, som ved de af dem givne Ordre, eller paa anden Maade, maa anses at være medskyldige i saadan Forbrydelse eller Forseelse. Forsaavidt der endelig i de omtalte tidligere Forslag indeholdtes Bestemmelser om, at den Skipper — eller andre Skibsfolk — der paadrager sig Strafsansvar for saadan Uagtsomhed, Uforsigtighed eller Bliktforsømmelse, foruden den derfor fastsatte Straf af Fængsel eller Bøder tillige efter Omstændighederne ved Dommen skulde kunne fratages Ret til at føre Skib eller gøre Tjeneste som Styrmand eller Maskinmester, henvises til de efterfølgende §§ 296 og 306 i Lovforslaget, hvorom mere nedenfor. — Naar der i § 290 foreskrives Straf af Bøder eller Fængsel for